

* * *

יוסי גמזו

הבִּלְגָה עַל חַנּוּה סָנֶשׁ

(ביום השנה ה-69 למותה הטראגי)

החול בשדות-ים מכסה על הכל כשהרוח נושאת ריח מלח
מצחור רעמות הגלים העטים כעדר רמכים אל החוף.
החול מכסה על הכל אף הזמן בו לבנו הולם והומה לך
אינו מכסה לך את מה שאף פעם כאן שום שכחה לא תסחה.

כי אין בעולם שום חקי-התישנות על זכרון הגבורה והיפי
שאף כי נראים הם זרים זה לזה – כל אחד מהם שב ומזמן
תמיד אל הלב כאותה נערה שדמותה בנו לא בת-חלוף היא
כי אם מציאות שהפכה אגדה שמזמן כבר נצחה את הזמן.

בבית קראו לך אניקו,

בארץ קראו לך חנה,

אף מי שקרא לך יותר מכלם היה צו הקרבן האים.

לכן הגפרור שגשרף והצית להבות ורוחך בו נבחה

איננו אכל כמו הסנה הפער של זכרך הפועם עד היום.

*

הקול שקרא לך מתהום האמה וצוה בלי מלים כי תבואי
ידע כי לבך שהוא לב משוררת לא חת מפני כל סכנה.
אנחנו יודעים היום עד השתאות וכאב מול מופתך ההרואי
שיש במפגיע שפוח מבקיע דוקא משיאי העדנה.

שלא רק החול והים ורשרוש של המים וברק השמים
כי אם גם אותו הצרוף בין אותה נערה עננה כגבעול
ובין צניחתה מפרומי המטוס בין קני האויב לעת ליל
צובט את הלב כמו השה לעלה המושיט צנארו אל העל.

בבית קראו לך אניקו,

בארץ קראו לך חנה,

אף מי שקרא לך יותר מכלם היה צו הקרבן האים.

לכן הגפרור שגשרף והצית להבות ורוחך בו נבחה

איננו אכל כמו הסנה הפער של זכרך הפועם עד היום.